

Józanok mámore

Ferenczi László emlékére

Mint gyöngyöző olajban
élve kisütött kígyók,
arany bicikliláncok
vonaglanak most az égen,
a kézigránátok kotkodácsolva
tojják a sistergő tüzet,
az élőgépek pedig
megszabott algoritmus szerint
gyorsúsznak az aszfalt felett,
szájukból szavak bugyborognak.
A könyvtárban esernyő gyanánt
összecsukott denevérek
gubbaszkodnak fejjel lefelé,
várva, hogy valaki összetapsoltassa
beszámozott szárnyaikat,
a betűk bolhái pedig
örömet széjjelpattognának
az emberi agyvelő
foszforos irhájában.
Szeretted Kassákot, Lacika,
azért is kezdtem így ezt a verset,
a te versedet, szeretted
a sakkot is, és valaha
boksztaltál, azt mondtad,
szexi sport, a könyvek és
cigarettek és feketekávék
és csúfondáros megállapítások
embere voltál, az ember
helyett is célszerűbb lenne
pasast mondani, pacákat,
ipsét, imádtad a szlenget,
fancsali próféta, te,
kit ámulva követtünk.
Nem is tudom már, ki szólt
francia szakos egyetemista
koromban, hogy az a
főszer, nem hiszed el,

lánokban dohányzik az órán,
falja a húszéves lányokat,
mint Piroskát a farkas,
és belga irodalom címszó alatt
eszélős dolgokat nyomtat,
nézzük már meg, megnéztük,
te pedig első órádon letegeztedél
velünk, és bozontos szemöldököd
alól lövöldözted tekinteted
vásott nyilait: jólesően
zsivány jelenség voltál
a tanszék fagyott akváriumában,
intimpistás anekdotáidba rejtett
letaglózó tudásoddal,
melyet bohém lazasággal
hintettél közénk, hiszen
tudjuk mi is, hogyme
tudnánk, mi történt éppen
ezeröttszázharminckettőben
Sanghajban, Szentpéterváron,
Párizsban, Berlinben, Delhiben,
elmondtad azért, nem hengegésből,
hanem mert szerinted irtó izgalmas
dolgok történtek épp akkor, épp ott,
ahogy minden egyes évben
épp mindenhol, Baudelaire
meg akarta dugni azt az ordas csajt,
Kant a macskákon elmélkedett,
mert szőrösömök tapadtak
pantallójára, Konfuciusz kalapjában
fogta fel az esővizet és ebihalakat
úsztatott benne, Whitman
ószövetségi szakállá megritkult
valami bőrbetegség következtében,
és hát a belgák már a középkorban
feltalálták a szakszervezetet
önsegélyező takarékpénztár formájában.
A tudomány életté változott,
ahogy beszéltél róla, úgy tűnt,
nincs is nagyobb buli,
mint tudósnak lenni,
keresztbe-kasul száguldoztál
téren és időn, mint igazi szuperhős,
mint egy garabonciás, meghívótál
körúti lakásodba, ahol az elképesztő
rendetlenség, étkezések nyomai,

jegyzethalmok, többször használt
kávéspoharak, limek és lomok
sokasága felett többezer könyv
uralkodott, le-leszedtük ezek
egyik-másikat, autográfok és
exlibrisek, ott lógázta lábát
Kosztolányi, cigarettre gyújtott,
Szerb Antal végigsimított
boltozatos koponyáján
nagy tenyerével.
Megszédültem, mikor
pár év múltán megkértél,
tartsam meg pécsi szemináriumodat,
én, a hátulgombolós negyedéves,
és elkezdődtek ingázásaink,
vonattal északnak, vonattal délnek,
sintaktusos beszélgetések,
egyszer homokos párnak
néztek bennünket, téged,
kopaszodó faunt, engem,
szőke tejfölösképűt,
ezt mindig kajánul
nevetve emlegetted,
egy biztos, nem fértünk
a bőrünkbe, túl erős izgatószer
volt nekünk az irodalom,
ám aztán az évek jöttek,
elmaradtam, család, munka,
távolból aggódtam végig
betegségedet, és valahányszor
a Körúton jártam, ott kattogott
a fejemben a felkénemenniLacikához,
az Istenemdejölennedumálni,
és mindig elhalasztottam,
mint sokszor a fontos dolgokat
a sürgősek miatt, de különben
nem igaz, fejben sokszor
jártam nálad, ott voltam,
mikor másutt voltam,
és ez így van a mai napig,
irodalmi kalóztanyád
biztos pont szellemi
univerzumomban,
Lacika erre azt mondaná,
Lacikának biztos volna egy jó
anekdotája, egy magyarosan

*csengő francia idézete
Serge Vandercamme-től
vagy Maurice Carême-től,
és benne van a levegőben,
hogy bármely pillanatban
elősétálhatsz jampi-lépteiddel
egy irodalmi est, egy konferencia,
egy doktori védés, egy Könyvhét
beszélgető csoportjai közül,
fehér panamaöltönyödről
szikrázva pattognak le
a kabócaforma birodalmi úrhajók,
ahogy jössz,
lila vízilovak hullámzanak odébb,
rozsdás markológépek
lesznek öngyilkosok,
repülő habverők karamboloznak,
hullanak le zörögve,
és te napfénypezsgővel teli
poharadat az enyémhez koccintod,
sosem ittál, nem szeretted,
én sem iszom már,
mert túlságosan szerettem,
de most ürítjük poharunkat,
mely színültig van
szénsavas irodalommal.*

G. ISTVÁN L Á S Z L Ó

Féktelen

*Fékevesztett idő. Istenem, kinek
mondjam, elveszett a fék? Gáz
persze nincs. Száguldunk mégis, ahogy
még sose. Én mindig úgy tudtam, az
idő arra van, hogy megálljunk. Akkor
lett mintegy idővé, mikor megálltam.*